

CONV 851/03

Materiał przygotowany przez Sekretariat dla Konwentu

Raport Prezydencji Konwentu dla przewodniczącego Rady Europejskiej

Członkowie Konwentu otrzymują w załączeniu raport Prezydencji dla przewodniczącego Rady Europejskiej

**RAPORT
PREZYDENCJI KONWENTU
DLA PRZEWODNICZĄCEGO RADY EUROPEJSKIEJ**

1. Działając w ramach upoważnienia udzielonego podczas spotkania Rady Europejskiej w Laeken w dniach 14 i 15 grudnia 2001 r., Konwent w sprawie przyszłości Europy wypełnił swe zadanie i przedstawia przewodniczącemu Rady Europejskiej wynik prac: projekt *Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy*.
2. Zgodnie z treścią deklaracji z Laeken, przewodniczący Konwentu składał Radzie Europejskiej sprawozdania o postępach prac - na spotkaniach Rady w czerwcu 2002 r. (w Sewilli), w październiku 2002 r. (w Brukseli), w grudniu 2002 r. (w Kopenhadze) oraz w kwietniu 2003 r. (w Atenach). Przewodniczący przedstawił części I i II projektu traktatu Radzie Europejskiej w Salonikach 20 czerwca 2003 r.; części te nie zostały już później zmienione. Prace nad częściami III i IV, których wstępne wersje udostępniono w Salonikach, zostały obecnie ukończone. Części te zostały dołączone do przygotowanych już uprzednio części I i II.
3. Zamyka to siedemnastomiesięczną pracę Konwentu, którego członkowie wraz z zastępcami są wymienieni w Załączniku I. Odbyli oni dwudziestosześciokrotnie sesje plenarne (52 dni), wysłuchali ponad 1800 uwag. Konwent utworzył również jedenaście grup roboczych i trzy kręgi dyskusyjne, z których każdy działał na podstawie odrębnego upoważnienia obejmującego określone zagadnienia (wymienione w Załączniku II), formułując zalecenia dla Konwentu jako całości. Członkowie Konwentu złożyli też Konwentowi jako całości 386 pisemnych opracowań oraz 773 takie opracowania grupom roboczym i kręgom dyskusyjnym.

4. Prezydium, którego członkowie są wymienieni w Załączniku I, odbyło 50 spotkań i przedłożyło Konwentowi 52 opracowania. Członkowie Prezydium przewodniczyli grupom roboczym i kręgom dyskusyjnym wymienionym w Załączniku II oraz przedstawiali Konwentowi swe sprawozdania.
5. Konwent działał w sposób w pełni przejrzysty: jego spotkania były jawne, a oficjalna dokumentacja udostępniana na stronie internetowej, którą odwiedzało średnio 47 000 osób miesięcznie, przy czym w czerwcu 2003 r. aż 100 000. Ponadto, Konwent podjął szereg inicjatyw celem zapewnienia szerszego uczestnictwa w jego pracach. Do Forum ustanowionego zgodnie z deklaracją z Laeken wpłynęły 1264 opracowania organizacji pozarządowych i gospodarczych, akademickie i inne. Organizowano spotkania z przedstawicielami wielu różnego rodzaju grup zainteresowanych pracami Konwentu. Były to kościoły i organizacje wyznaniowe, zespoły koncepcyjne, przedstawiciele organizacji lokalnych i regionalnych oraz organizacji pozarządowych. Ponadto, w czerwcu 2002 r. odbyła się specjalna sesja plenarna poświęcona problematyce społeczeństwa obywatelskiego. W lipcu 2002 r. powstał Konwent Młodzieży; wybrany przewodniczący tego Konwentu został dodatkowym obserwatorem dalszych prac Konwentu Europejskiego.
6. Ważnym czynnikiem umożliwiającym owocne ukończenie prac Konwentu było pełne uczestnictwo jego członków z krajów kandydujących. Zgodnie z treścią deklaracji z Laeken, brali oni w pełni udział w pracach Konwentu. Konwent postanowił pójść w tym kierunku dalej – jeden z przedstawicieli tych krajów, wybrany przez Konwent, został zaproszony do udziału we wszystkich obradach Prezydium. Zapewniono stosowne tłumaczenia, co umożliwiło członkom z krajów kandydujących zabieranie głosu w Konwencie w ich językach ojczystych. Podjęta w grudniu 2002 r. decyzja Rady Europejskiej o powiększeniu Unii oraz późniejsze ratyfikacje w krajach kandydujących podkreślają znaczenie tych praktycznych decyzji z początków prac Konwentu.
7. Zadanie postawione przed Konwentem obejmowało cztery grupy zagadnień poruszonych w *Deklaracji nicejskiej o przyszłości Unii*, następnie zaś rozwiniętych w treści upoważnienia wydanego przez Radę Europejską w Laeken. Na pierwszych spotkaniach Konwent zajął się kwestiami takimi, jak określenie i rozdzielenie kompetencji oraz uproszczenie instrumentów i trybów działania Unii. Te plenarne dyskusje – wraz z wynikami prac pierwszej fali grup roboczych – umożliwiły Konwentowi określenie w październiku 2002 r. najstosowniejszej przyszłej struktury traktatowej, spełniającej w szczególności wymagania jasności i prostoty.

Wyniki prac Konwentu są zgodne z tymi wymaganiami: połączenie i reorganizacja dotychczasowych traktatów w formie projektu konstytucji, tym samym zaś przyjęcie koncepcji jednolitej osobowości prawnej Unii Europejskiej. Takie podejście zyskało sobie poparcie bardzo wielu członków Konwentu; jego przyjęcie umożliwiło następnie osiągnięcie szerokiego konsensusu co do skonsolidowanego i pełnego tekstu projektu traktatu, podzielonego na cztery części, przedstawianego obecnie Radzie Europejskiej.

8. Konwent uzgodnił znaczne wzmocnienie demokratycznego charakteru Unii. Znajduje to odzwierciedlenie w treści konstytucji, w której wzywa się do poważnego zwiększenia roli Parlamentu Europejskiego, z podwojeniem zakresu aktów normatywnych przyjmowanych w drodze współdecydowania, co staje się normą w procesie legislacyjnym Unii i co znacznie upraszcza tryb postępowania. Ponadto, zaprojektowano nowe mechanizmy, które mają zapewnić poprawę przepływu informacji do narodowych parlamentów, jak również zwiększenie ich udziału w pracach Unii, w tym zwłaszcza w pracach legislacyjnych. Kompetencje Unii zostały wyjaśnione, sklasyfikowane i ustabilizowane, z jednoczesnym zmniejszeniem liczby jej instrumentów prawnych. Sprzyja to łatwości zrozumienia ich przez społeczeństwo i skuteczniejszemu działaniu, a także powoduje wyraźne rozdzielenie ról Unii i jej państw członkowskich.
9. Celem umożliwienia centralnym instytucjom Unii dostosowania się do wymiaru nowego rozszerzenia, do konstytucji włączono środki powodujące wzmocnienie wszystkich trzech instytucji, z zachowaniem pomiędzy nimi równowagi. Konwent jest przekonany, że reformy te doprowadzą do znacznego zwiększenia efektywności Unii.
10. Konstytucja zawiera – jako Część II – Kartę Praw Podstawowych proklamowanych przez Radę Europejską z Nicei. Konwent zauważył, że „Wyjaśnienia” do Karty sporządzone z inicjatywy prezydium Konwentu, z późniejszymi zmianami wprowadzonymi z upoważnienia Prezydium Konwentu, stanowią ważne narzędzie wykładni Karty.
11. Konwent przygotował teksty nowych protokołów o roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej oraz o stosowaniu zasad subsydiarności i proporcjonalności, jak również o Eurogrupie i Euratomie. Konwent nie usiłował dostosować dotychczasowych protokołów do obecnych traktatów, a tym samym nie opracował tekstów protokołów wymienionych w art. IV-1 i IV-2; wykonanie tego zadania przypadnie Konferencji Międzyrządowej. Podobnie, Konferencja Międzyrządowa ustali wykazy – przewidziane w art. 213 i 214 Części III – państw członkowskich uczestniczących w bliższej współpracy i wspólnej obronie.

Konferencja zapewni także odzew na wezwanie – zawarte w odpowiedniej deklaracji Konwentu – do utworzenia w stosownym terminie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

12. Zwraca się Radzie Europejskiej uwagę na dwa dalsze, bardziej szczegółowe zagadnienia, którymi Rada może zechcieć się zająć. Po pierwsze, wielu członków Konwentu opowiedziało się za bardziej ambitnym podejściem do kwestii przejrzystości, w tym zwłaszcza za domniemaniem prawa powszechnego dostępu do wszystkich dokumentów. Proponowana konstytucja nakłada na instytucje obowiązek przyjęcia zasad dotyczących przejrzystości. W ramach późniejszych działań legislacyjnych należy zatem określić, w jakim stopniu żądania dostępu mogą zostać zaspokojone.
13. Po drugie, choć niektórzy członkowie chcieli ponownie zbadać i ewentualnie uaktualnić postanowienia Traktatu o Euratomie, Konwent nie uważał, by miał do tego upoważnienie, jak również by dysponował pod tym względem wystarczającym czasem i wiedzą. Przyszłość Euratomu pozostaje więc zagadnieniem, którym Rada Europejska może zechcieć się zająć na którymś etapie swych prac.
14. Niektórzy członkowie Konwentu, choć nie dążyli do zablokowania konsensusu, nie mogli poprzeć projektu konstytucji. Grupa czterech członków uważała, że Konwent nie wywiązał się właściwie z mandatu z Laeken w części dotyczącej zwiększenia demokratycznej legitymacji; alternatywne sprawozdanie tej grupy, w którym proponuje się „Europeę demokratycznych państw”, zawiera Załącznik III.
15. Niektórzy inni członkowie Konwentu, choć przyłączyli się do szerokiego konsensusu co do tekstu projektu konstytucji, woleliby pójść dalej, zwłaszcza w kierunku rozszerzenia głosowania większością kwalifikowaną i procedur dokonywania w przyszłości nowelizacji konstytucji.
16. Dzięki dużemu zaangażowaniu wszystkich swoich członków, Konwent ukończył z powodzeniem swą pracę i mógł przedstawić to, co Rada Europejska w Salonikach uznała za „dobrą podstawę” dla zbliżającej się Konferencji Międzyrządowej. Konwent ma nadzieję, że konferencja ta utrzyma dobre tempo prac nadane przez Konwent oraz równowagę syntezy, dla której Konwent uzyskał, po długich i starannych rozważaniach, konsensus.
17. Po wypełnieniu mandatu przyznanego mu przez Radę Europejską z Laeken, Konwent zakończył swe prace. Przez przedstawienie projektu *Traktatu ustanawiającego Konstytucję*

dla Europy oraz przedłożenie niniejszego sprawozdania, Prezydencja Konwentu wywiązuje się ze swej misji i ustępuje.

18. Archiwa Konwentu zostaną złożone w Sekretariacie Rady.

Valéry Giscard d'Estaing
przewodniczący Konwentu

Giuliano Amato
wiceprzewodniczący

Jean-Luc Dehaene
wiceprzewodniczący

John Kerr
sekretarz generalny

ZALĄCZNIK I

KONWENT EUROPEJSKI

LISTA CZŁONKÓW

PREZYDENCJA

pan Valéry GISCARD d'ESTAING	przewodniczący
pan Giuliano AMATO	wiceprzewodniczący
pan Jean-Luc DEHAENE	wiceprzewodniczący

INNI CZŁONKOWIE PREZYDENCJI

pan Michel BARNIER	przedstawiciel Komisji Europejskiej
pan John BRUTON	przedstawiciel parlamentów krajowych
pan Henning CHRISTOPHERSEN	przedstawiciel Danii jako kraju sprawującego przewodnictwo
pan Alfonso DASTIS	przedstawiciel Hiszpanii jako kraju sprawującego przewodnictwo (od marca 2003 r.)
pan Klaus HÄNSCH	przedstawiciel Parlamentu Europejskiego
pan Giorgos KATIFORIS	przedstawiciel Grecji jako kraju sprawującego przewodnictwo (do lutego 2003 r.)
pan Iñigo MÉNDEZ DE VIGO	przedstawiciel Parlamentu Europejskiego
pani Ana PALACIO	przedstawicielka Hiszpanii jako kraju sprawującego przewodnictwo (do marca 2003 r.)
pan Giorgos PAPANDREOU	przedstawiciel Grecji jako kraju sprawującego przewodnictwo (od lutego 2003 r.)
pani Gisela STUART	przedstawicielka parlamentów narodowych
pan Antonio VITORINO	przedstawiciel Komisji Europejskiej
pan Alojz PETERLE	Zaproszony

CZŁONKOWIE KONWENTU

PRZEDSTAWICIELE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

pan Jens-Peter BONDE (Dania)
pan Elmar BROK (Niemcy)
pan Andrew Nicholas DUFF (Zjednoczone Królestwo)
pan Olivier DUHAMEL (Francja)
pan Klaus HÄNSCH (Niemcy)
pani Sylvia-Yvonne KAUFMANN (Niemcy)

pan Timothy KIRKHOPE (Zjednoczone Królestwo)
pan Alain LAMASSOURE (Francja)
pani Linda McAVAN (Zjednoczone Królestwo)
pani Hanja MAIJ-WEGGEN (Niderlandy)
pan Luís MARINHO (Portugalia)
pan Íñigo MÉNDEZ DE VIGO Y MONTOJO (Hiszpania)
pani Cristiana MUSCARDINI (Włochy)
pan Antonio TAJANI (Włochy)
pani Anne VAN LANCKER (Belgia)
pan Johannes VOGGENHUBER (Austria)

PRZEDSTAWICIELE KOMISJI

pan Michel BARNIER

pan António VITORINO

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

KRAJ

BELGIA

Rząd
pan Louis MICHEL

Parlament narodowy
pan Karel DE GUCHT
pan Elio DI RUPO

DANIA

Rząd
pan Henning
CHRISTOPHERSEN

Parlament narodowy
pan Peter SKAARUP

pan Henrik DAM KRISTENSEN

NIEMCY

Rząd
pan Joschka FISCHER
zastąpił pana Petera
GLOTZA w listopadzie 2002

Parlament narodowy
pan Jürgen MEYER
pan Erwin TEUFEL

GRECJA

Rząd
pan Giorgos
PAPANDREOU
zastąpił
pana Giorgosa KATIFORISA
w lutym 2003

Parlament narodowy
pan Paraskevas AVGERINOS
pani Marietta GIANNAKOU

HISZPANIA

Rząd
pan Alfonso DASTIS
zastąpił pana Carlosa
BASTARRECHE'A jako
zastępcę członka we
wrześniu 2002, potem panią A.
Palacio jako członkinię w
marcu 2003

Parlament narodowy
pan Josep BORRELL
FONTELLES
pan Gabriel CISNEROS
LABORDA

FRANCJA

Rząd
pan Dominique de
VILLEPIN
zastąpił pana Pierre'a
MOSCOVICI w
listopadzie 2002

Parlament narodowy
pan Pierre LEQUILLER
zastąpił pana Alaina BARRAU w
lipcu 2002
pan Hubert HAENEL

IRLANDIA

Rząd
pan Dick ROCHE
zastąpił pana Raya
MacSHARRY'EGO w
lipcu 2002

Parlament narodowy
pan John BRUTON
pan Proinsias DE ROSSA

WŁOCHY

Rząd
pan Gianfranco FINI

Parlament narodowy
pan Marco FOLLINI
pan Lamberto DINI

LUKSEMBURG

Rząd
pan Jacques SANTER

Parlament narodowy
pan Paul HELMINGER
pan Ben FAYOT

NIDERLANDY

Rząd

Pan Gijs de VRIES

Zastąpił pana Hansa van MIERLO w październiku 2002

Parlament narodowy

pan René van der LINDEN

pan Frans TIMMERMANS

AUSTRIA

Rząd

pan Hannes FARNLEITNER

Parlament narodowy

pan Caspar EINEM

pan Reinhard Eugen BÖSCH

PORTUGALIA

Rząd

pan Ernâni LOPES

zastąpił pana João de VALLERA w maju 2002

Parlament narodowy

pan Alberto COSTA

pani Eduarda AZEVEDO

FINLANDIA

Rząd

pani Teija TIILIKAINEN

Parlament narodowy

pan Kimmo KILJUNEN

pan Jari VILÉN

zastąpił pana Matti'ego VANHANENA w maju 2003

SZWECJA

Rząd

pani Lena HJELM-WALLÉN

Parlament narodowy

pan Sören LEKBERG

pan Göran LENNMARKER

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Rząd

pan Peter HAIN

Parlament narodowy

pani Gisela STUART

pan David HEATHCOAT-AMORY

PRZEDSTAWICIELE KRAJÓW KANDYDUJĄCYCH

KRAJ

CYPR

Rząd

pan Michael ATTALIDES

Parlament narodowy

pani Eleni MAVROU
pan Panayiotis DEMETRIOU

MALTA

Rząd

pan Peter SERRACINO-
INGLOTT

Parlament narodowy

pan Michael FREUDO
pan Alfred SANT

WĘGRY

Rząd

pan Péter BALÁZS
*zastąpił pana Jánosa
MARTONYI w czerwcu 2002*

Parlament narodowy

pan József SZÁJER
pan Pál VASTAGH

POLSKA

Rząd

pani Danuta HÜBNER

Parlament narodowy

pan Józef OLEKSY
pan Edmund WITTBRODT

RUMUNIA

Rząd

pani Hildegard Carola
PUWAK

Parlament narodowy

pan Alexandru ATHANASIU
zastąpił pana Liviu MAIORA w lutym 2003
pan Puiu HASOTTI

SŁOWACJA

Rząd

pan Ivan KORČOK
*zastąpił pana Jána FIGELÁ w
listopadzie 2002*

Parlament narodowy

pan Ján FIGEL
*zastąpił pana Pavola HAMZIKA w
październiku 2002*
pani Irena BELOHORSKÁ

ŁOTWA

Rząd

pani Sandra KALNIETE
zastąpiła pana Roberta ZILEGO w styczniu 2003

Parlament narodowy

pan Rihards PIKS
pani Liene LIEPINA
zastąpiła pana Edvins INKĒNS w styczniu 2003

ESTONIA

Rząd

pan Lennart MERI

Parlament narodowy

pan Tunne KELAM
pan Rein LANG
zastąpił pana Peetera REITZBERGA w kwietniu 2003

LITWA

Rząd

pan Rytis MARTIKONIS

Parlament narodowy

pan Vytenis ANDRIUKAITIS
pan Algirdas GRICIUS
w grudniu 2002 zastąpił pana Alvydasa MEDALINSKASA, który z kolei zastąpił panią Dalię KUTRAITE-GIEDRAITIENE jako zastępcę członka

BULGARIA

Rząd

pani Meglena KUNEVA

Parlament narodowy

pan Daniel VALCHEV
pan Nikolai MLADENOV

CZECHY

Rząd

pan Jan KOHOUT
zastąpił pana Jana KAVANA we wrześniu 2002

Parlament narodowy

pan Jan ZAHRADIL
pan Josef ZIELENIEC

SŁOWENIA

Rząd

pan Dimitrij RUPEL
zastąpił pana Matjaza
NAHTIGALA w styczniu 2003

Parlament narodowy

pan Jelko KACIN
zastąpił pana Slavko GABERA w styczniu 2003
pan Alojz PETERLE

TURCJA

Rząd

pan Abdullah GÜL
w marcu 2003 zastąpił pana
Yasara YAKISA, który zastąpił
pana Mesuta YILMAZA w
grudniu 2002

Parlament narodowy

pan Zekeriya AKCAM
zastąpił pana Alego TEKINA w grudniu 2002
pan Kemal DERVIŞ
w zastąpił panią Ayfer YILMAZ w grudniu 2002

ZASTĘPCY

PRZEDSTAWICIELE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

pan William ABITBOL (Francja)
pani ALMEIDA GARRETT (Portugalia)
pan John CUSHNAHAN (Irlandia)
pani Lone DYBKJAER (Dania)
pani Pervenche BERÈS (Francja)
pani Maria BERGER (Austria)
pan Carlos CARNERO GONZÁLEZ (Hiszpania)
pan Neil MacCORMICK (Zjednoczone Królestwo)
pani Pii-Noora KAUPPI (Finlandia)
pani Elena PACIOTTI (Włochy)
pan Luís QUEIRÓ (Portugalia)
pan Reinhard RACK (Austria)
pan Esko SEPPÄNEN (Finlandia)
lord STOCKTON (Zjednoczone Królestwo)
pani Helle THORNING-SCHMIDT (Dania)
pan Joachim WUERMELING (Niemcy)

PRZEDSTAWICIELE KOMISJI

pan David O'SULLIVAN

pan Paolo PONZANO

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

KRAJ

BELGIA

Rząd
pan Pierre CHEVALIER

Parlament narodowy
pan Danny PIETERS
pani Marie NAGY

DANIA

Rząd
pan Poul SCHLÜTER

Parlament narodowy
pan Per DALGAARD
pan Niels HELVEG PETERSEN

NIEMCY

Rząd
pan Hans Martin BURY
*zastąpił pana Guntera
PLEUGERA w listopadzie 2002*

Parlament narodowy
pan Peter ALTMAIER
pan Wolfgang GERHARDS
*zastąpił pana Wolfganga SENFFA w
marcu 2003*

GRECJA

Rząd
pan Giorgos KATIFORIS
*zastąpił pana Panayiotisa
IOAKIMIDISA w lutym 2003*

Parlament narodowy
pan Nikolaos CONSTANTOPOULOS
pan Evripidis STILINIADIS

HISZPANIA

Rząd

Parlament narodowy

pani Ana PALACIO pan Diego LÓPEZ GARRIDO
zastapila pana Alfonso Dastisa w pan Alejandro MUÑOZ LONSO
marcu 2003

FRANCJA

Rząd

pani Pascale ANDREANI

zastąpiła pana Pierre'a VIMONTA w sierpniu 2002

Parlament narodowy

pan Jacques FLOCH

zastąpił panią Anne-Marie IDRAC w lipcu 2002

pan Robert BADINTER

IRLANDIA

Rząd

pan Bobby McDONAGH

Parlament narodowy

pan Pat CAREY, *zastąpił pana Martina CULLENA w lipcu 2002*

pan John GORMLEY

WŁOCHY

Rząd

pan Francesco E. SPERONI

Parlament narodowy

pan Valdo SPINI

pan Filadelfio Guido BASILE

LUKSEMBURG

Rząd

pan Nicolas SCHMIT

Parlament narodowy

pan Gaston GIBERYEN

pani Renée WAGENER

NIDERLANDY

Rząd

pan Thom de BRUIJN

Parlament narodowy

pan Wim van EEKELEN

pan Jan Jacob van DIJK

zastąpił pana Hansa van BAALENA w październiku 2002

AUSTRIA

Rząd

pan Gerhard TUSEK

Parlament narodowy

pani Evelin LICHTENBERGER

pan Eduard MAINONI

zastąpił pana Gerharda KURZMANNA w marcu 2003

PORTUGALIA

Rząd

pan Manuel
ANTUNES

Parlament narodowy

LOBO pan Guilherme d'OLIVEIRA MARTINS
*zastąpił pana Osvaldo de CASTRO w
czerwcu 2002*
pan António NAZARÉ PEREIRA

FINLANDIA

Rząd

pan Antti PELTOMÄKI

Parlament narodowy

pan Hannu TAKKULA
zastąpił panią Riittę KORHONEN w maju 2003
pan Esko HELLE

SZWECJA

Rząd

pan Sven-Olof PETERSSON
*zastąpił panią HALLENGREN
w grudniu 2002*

Parlament narodowy

pan Kenneth KVIST
Lene pan Ingvar SVENSSON

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Rząd

Baronessa SCOTLAND OF
ASTHAL

Parlament narodowy

lord TOMLINSON
lord MACLENNAN OF ROGART

PRZEDSTAWICIELE KRAJÓW KANDYDUJĄCYCH

KRAJ

CYPR

Rząd

pan Theophilos
THEOPHILOU

Parlament narodowy

V. pan Marios MATSAKIS
pani Androula VASSILIOU

MALTA

Rząd

pan John INGUANEZ

Parlament narodowy

pani Dolores CRISTINA
pan George VELLA

WĘGRY

Rząd
pan Péter GOTTFRIED

Parlament narodowy
pan András KELEMEN
pan István SZENT-IVÁNYI

POLSKA

Rząd
pan Janusz TRZCIŃSKI

Parlament narodowy
pani Marta FOGLER
pani Genowefa GRABOWSKA

RUMUNIA

Rząd
pan Constantin ENE
zastąpił pana Iona JINGA w
grudniu 2002

Parlament narodowy
pan Péter ECKSTEIN-KOVACS
pan Adrian SEVERIN

SŁOWACJA

Rząd
pan Juraj MIGAŠ

Parlament narodowy
pani Zuzana MARTINAKOVA
zastąpiła pana Frantiska SEBEJA w
listopadzie 2002
pan Boris ZALA
zastąpił panią Olgę KELTOSOVĄ w
listopadzie 2002

ŁOTWA

Rząd
pan Roberts ZILE
zastąpił pana Guntarsa
KRASTSA w styczniu 2003

Parlament narodowy
pan Guntars KRASTS
zastąpił pana Marisa
SPRINDZUKSA w
styczniu 2003
pan Arturs Krisjanis KARINS
zastąpił panią Inese
BIRZNIECE w
styczniu 2003

ESTONIA

Rząd
pan Henrik HOLOLEI

Parlament narodowy
pani Liina TÕNISSON
zastąpiła panią Liie HÄNNI w kwietniu 2003
pan Urmas REINSALU
zastąpił pana Ülo TÄRNO w kwietniu 2003

LITWA

Rząd
pan Oskaras JUSYS

Parlament narodowy
pan Gintautas ŠIVICKAS
w lutym 2003 zastąpił pana Gediminasa DALINKEVICIUSA, który zastąpił pana Rolandasa PAVILIONISA w grudniu 2002
pan Eugenijus MALDEIKIS
zastąpił pana Alvydasa MEDALINSKASA w lutym 2003

BULGARIA

Rząd
pani Neli KUTSKOVA

Parlament narodowy
pan Alexander ARABADJIEV
pan Nesrin UZUN

CZECHY

Rząd
pani Lenka Anna ROVNA
zastąpiła pana Jana KOHOUTA we wrześniu 2002

Parlament narodowy
pan Petr NEČAS
pan František KROUPA

SŁOWENIA

Rząd
pan Janez LENARČIČ

Parlament narodowy
pan Franc HORVAT
zastąpił panią Danicę SIMŠIČ w styczniu 2003
pan Mihael BREJC

TURCJA

Rząd

pan Oğuz DEMIRALP

zastąpił pana Nihata AKYOLA w sierpniu 2002

Parlament narodowy

pan Ibrahim ÖZAL

zastąpił pana Kiirsata ESERA w grudniu 2002
pan Necdet BUDAK
zastąpił pana A. Emrego KOCAOĞLU w grudniu 2002

OBSERWATORZY

pan Roger BRIESCH

pan Josef CHABERT

pan João CRAVINHO

pan Manfred DAMMEYER

pan Patrick DEWAELE

pan Nikiforos DIAMANDOUROS

(zastąpił pana Jacoba SÖDERMANA w marcu 2003)

pani Claude DU GRANRUT

pan Göke Daniel FRERICHS

pan Emilio GABAGLIO

pan Georges JACOBS

pan Claudio MARTINI

pani Anne-Maria SIGMUND

pan Ramón Luis VALCÁRCEL SISO

(zastąpił pana Eduardo ZAPLANA w lutym 2003;

pani Eva-Riitta SIITONEN działała jako zastępca od października 2002)

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Komitet Regionów

Europejscy Partnerzy Społeczni

Komitet Regionów

Komitet Regionów

Europejski Rzecznik Praw

Obywatelskich

Komitet Regionów

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Europejscy Partnerzy Społeczni

Europejscy Partnerzy Społeczni

Komitet Regionów

Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Komitet Regionów

SEKRETARIAT

pan John KERR

pani Annalisa GIANNELLA

Sekretarz Generalny

Zastępca Sekretarza Generalnego

pani Marta ARPIO SANTACRUZ

pan Hervé BRIBOSIA

pani Elisabeth GATEAU

pani Maria José MARTÍNEZ IGLESIAS

pan Guy MILTON

pani Kristin de PEYRON

pan Alain PIOTROWSKI

pani Alessandra SCHIAVO

pani Maryem van den HEUVEL

pani Agnieszka BARTOL

pani Nicole BUCHET

pan Clemens LADENBURGER

pan Nikolaus MEYER LANDRUT

pan Ricardo PASSOS

pan Alain PILETTE

pan Etienne de PONCINS

pani Walpurga SPECKBACHER

ZALĄCZNIK II **GRUPY ROBOCZE**

<u>Temat</u>	<u>Przewodniczący</u>	<u>Sprawozdanie</u>
1. Subsydiarność	M. Mendez de Vigo	CONV 286/02 z 23 września 2002
2. Karta	M. Vitorino	CONV 354/02 z 22 października 2002
3. Osobowość prawna	Wiceprzewodniczący Amato	CONV 305/02 z 1 października 2002
4. Rola parlamentów narodowych	Pani Stuart	CONV 353/02 z 22 października 2002
5. Kompetencje uzupełniające	M. Christophersen	CONV 375/1/02 z 4 listopada 2002
6. Zarządzanie ekonomiczne	M. Hänsch	CONV 357/02 z 21 października 2002
7. Działania zewnętrzne	Wiceprzewodniczący Dehaene	CONV 459/02 z 16 grudnia 2002
8. Obrona	M. Barnier	CONV 461/02 z 16 grudnia 2002
9. Uproszczenie	Wiceprzewodniczący Amato	CONV 424/02 z 29 listopada 2002
10. Wolność, bezpieczeństwo i wymiar sprawiedliwości	M. Bruton	CONV 426/02 z 2 grudnia 2002
11. Europa społeczna	M. Katiforis	CONV 516/1/03 z 4 lutego 2003

KREGI DYSKUSYJNE

1. Trybunał Sprawiedliwości	M. Vitorino	CONV 636/03 z 25 marca 2003
2. Procedura budżetowa	M. Christophersen	CONV 679/03 z 14 kwietnia 2003
3. Własne zasoby	M. Mendez de Vigo	CONV 730/03 z 8 maja 2003

Raport alternatywny EUROPA DEMOKRATYCZNYCH PAŃSTW

Pominięte wątki deklaracji z Laeken

Jako członkowie Konwentu nie możemy się podpisać pod projektem konstytucji, gdyż nie spełnia on wymagań określonych w deklaracji z Laeken z grudnia 2001 r.

W deklaracji stwierdza się: „**Unię należy zbliżyć do jej obywateli**”. Przeniesienie dalszych praw decyzyjnych – dotyczących kwestii wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i nowych dziedzin polityki wewnętrznej – z państw członkowskich na Unię sprawi, że Unia będzie od obywateli bardziej odległa.

W deklaracji dodaje się, że „**podział kompetencji powinien być bardziej przejrzysty**”. A przecież nowa kategoria „wspólnych kompetencji” nie daje pewności co do tego, w jaki sposób władza będzie dzielona, zwłaszcza że w wypadkach, w których Unia postanowi działać, państwa członkowskie nie będą mogły przyjmować ustaw. Wątpliwości będzie rozstrzygał Trybunał Unii Europejskiej w Luksemburgu.

W deklaracji z Laeken określa się Unię jako „**postępującą zbyt biurokratycznie**”. W projekcie konstytucji został pominięty problem nagromadzonych już 97 000 stron *acquis communautaire*; proponuje się też nowy instrument prawny, „akt podustawowy” [*Non Legislative Act*], w której to formie nie pochodząca z wyboru Komisja Europejska będzie mogła stanowić obowiązujące prawo.

W deklaracji z Laeken wzywa się do sprawienia, by „**instytucje europejskie były mniej ociążale i sztywne**”. Konstytucja zwiększa jednak uprawnienia wszystkich dotychczasowych instytucji UE i stwarza „Europę przewodniczących”, z większymi zadaniami dla polityków i mniejszymi możliwościami wywierania wpływu przez ludzi.

W deklaracji z Laeken kładzie się nacisk na znaczenie parlamentów narodowych, a w Traktacie Nicejskim „**podkreśla się potrzebę zbadania ich roli w integracji europejskiej**”. Parlamente narodowe tracą wpływ na rzecz Komisji Europejskiej, Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej. Ich proponowana nowa rola w „zapewnianiu” przestrzegania zasady subsydiarności jest w rzeczywistości niczym więcej niż umożliwieniem składania próśb, które

Komisja będzie mogła ignorować. Ani jedna kompetencja nie powróci do państw członkowskich.

W deklaracji z Laeken wzywa się do „**zwiększenia przejrzystości i sprawności**” w Unii. Przepisy konstytucji powodują skoncentrowanie większych uprawnień wykonawczych i budżetowych w samych instytucjach Unii, wokół których wybuchają powtarzające się i utrzymujące się skandale wywołane złym zarządzaniem, marnotrawstwem i oszustwami.

W deklaracji z Laeken sugeruje się możliwość przyjęcia konstytucji. „**Powstaje wreszcie pytanie czy to uproszczenie i reorganizacja może w dłuższej perspektywie czasowej nie doprowadzić do przyjęcia tekstu konstytucyjnego Unii**”. Sugestia przekształcenia dotychczasowych traktatów międzyrządowych w nową konstytucję europejską została raptem skwapliwie podchwycona, bez jakichkolwiek studiów czy to nad alternatywami dla tej propozycji, czy długoterminowymi konsekwencjami takiego aktu.

Wreszcie, głównym celem Laeken była **demokratyczna Europa**. Projekt konstytucji stwarza nowe, scentralizowane państwo europejskie, silniejsze, bardziej oddalone od obywateli, z większą liczbą polityków, zwiększoną biurokracją i coraz szerszym rozziwem pomiędzy rządzącymi a rządzonymi.

Traktat o EURATOMie został włączony do konstytucji w ostatniej chwili, tak że żadna grupa robocza nie miała czasu na jego przejrzanie i ewentualne wprowadzenie zmian.

Projekt konstytucji UE nie został przygotowany normalnymi metodami demokratycznymi:

- kraje kandydujące były w Prezydium obserwatorami, a ich głos naprawdę się nie liczył;
- w silnym Prezydium, które przygotowało ukierunkowany jednostronnie tekst, były reprezentowane tylko trzy kierunki polityczne;
- członkom odmówiono prawa do tłumaczenia, dystrybucji, omawiania i poddawania pod głosowanie proponowanych przez nich zmian;
- Konwent nie miał członków, którzy reprezentowaliby połowę ludności, która odrzuciła traktat z Maastricht we Francji lub traktat z Nicei w Irlandii;
- ani jeden eurosceptyk lub eurorealista nie mógł ani obserwować ani uczestniczyć w pracach Prezydium, ani udzielających mu pomocy sekretariatów.

Giscard nie dopuścił w Konwencji do demokracji ani normalnego głosowania. Projekt konstytucji narusza wszystkie demokratyczne zasady. Chcemy, by powstał nowy projekt,

przygotowany przez znacznie bardziej reprezentatywny konwent, demokratyczny w treści i w procedurach działania.

Przedkładamy niniejszym 15 poniższych punktów do rozważenia przez naszych premierów i innych obywateli.

1. EUROPA DEMOKRATYCZNYCH PAŃSTW. Unia Europejska (UE) nie powinna mieć konstytucji. Zamiast niej, Europa powinna być zorganizowana na zasadzie międzyparlamentarnej, w drodze przyjęcia traktatu o współpracy europejskiej. Stworzy to Europę Demokratycznych Państw (EDP) w miejsce obecnej UE. Jeśli UE ma mieć nową nazwę, powinna ona brzmieć „Europa Demokratycznych Państw”.
2. TRAKTAT „ODCHUDZAJĄCY”. Obecne 97 000 stron *acquis communautaire*, obejmującego UE i EOG należy radykalnie uprościć. W to miejsce należy się skoncentrować na kwestiach ponadgranicznych, w wypadku których parlamenty narodowe nie mogą same skutecznie działać. Kwestie subsydiarności powinny rozstrzygać parlamenty narodowe.
3. OTWARTOŚĆ DLA WSZYSTKICH DEMOKRATYCZNYCH PAŃSTW. Członkostwo EDP powinno być otwarte dla każdego demokratycznego państwa europejskiego będącego sygnatariuszem *Europejskiej konwencji praw człowieka* i przestrzegającego w pełni postanowień tej konwencji.
4. UPROSZCZONY TRYB PODEJMOWANIA DECYZJI. Obecne 30 różnych form podejmowania decyzji w UE należy zredukować do dwóch: do ustaw i zaleceń. Większość kwalifikowana, w kwestiach w których jest stosowana, powinna wymagać oddania 75% głosów „za”, chyba że stanowi się inaczej.
5. PRAWO WETA W NAJWAŻNIEJSZYCH SPRAWACH. Warunkiem wejścia w życie ustawy powinno być przyjęcie jej przez parlamenty narodowe. Parlamentowi narodowemu powinno przysługiwać prawo weta w kwestiach, które parlament ten uzna za ważne.
6. WSPÓLNE NAJWAŻNIEJSZE ZAGADNIENIA. Ustawy powinny dotyczyć zasad wspólnego rynku oraz określać pewne minimalne standardy ochrony pracowników, konsumentów, zdrowia, bezpieczeństwa i środowiska. W innych dziedzinach EDP powinna wydawać państwom członkowskim zalecenia, państwa te zaś mogłyby zawsze przyjmować wyższe standardy.
7. ELASTYCZNA WSPÓLPRACA. EDP mogłaby jednogłośnie zatwierdzić elastyczną współpracę dla tych krajów, które chciałyby w niej uczestniczyć. EDP powinna również uznawać i wspierać inne organizacje paneuropejskie, takie jak Rada Europy.

8. OTWARTOŚĆ I PRZEJRZYSTOŚĆ. Proces podejmowania decyzji oraz stosowne dokumenty powinny być jawne i dostępne, chyba że kwalifikowana większość potwierdzi istnienie racjonalnej przyczyny zastosowania wyjątku od tej zasady.
9. BEZPOŚREDNIE GŁOSOWANIE W RADZIE. Uproszczony system głosowania powinien działać w Radzie EDP złożonej z przedstawicieli wszystkich państw członkowskich, z których każdemu przysługiwałby jeden głos. Decyzja przyjmowana kwalifikowaną większością powinna wymagać poparcia przez kraje reprezentujące ponad połowę ludności EDP.
10. KOMISJĘ WYBIERAJĄ PARLAMENTY NARODOWE. Każdy parlament narodowy powinien wybierać swego członka Komisji. Komisarz miałby obowiązek stawiennictwa w europejskiej komisji kontroli swego parlamentu narodowego. Narodowy parlament mógłby odwołać swego komisarza. Przewodniczącego Komisji wybierałyby parlamenty narodowe. Parlamenty te określałyby roczny program legislacyjny, Komisja zaś działałaby odpowiednio jako sekretariat rady i parlamentów narodowych.
11. KONIEC ZE STANOWIENIEM PRAWA PRZEZ TRYBUNAŁ. Prawotwórcza działalność Trybunału Europejskiego w Luksemburgu powinna zostać ukrócona; Trybunał powinien przestrzegać postanowień *Europejskiej konwencji praw człowieka*.
12. UMOWY PARTNERSKIE. Państwa członkowskie i EDP mogłyby w zakresie będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania zawierać umowy partnerskie z państwami lub grupami państw. EDP powinna szanować demokrację parlamentarną swych partnerów, pomagać finansowo tym uboższym, wspierając równocześnie porozumienia o wolnym handlu.
13. LEPSZY NADZÓR. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, Trybunał Obrachunkowy oraz komisje kontroli budżetowej parlamentów europejskiego i krajowych powinny mieć dostęp do wszystkich dokumentów i wszystkich sprawozdań finansowych.
14. RÓWNOŚĆ JĘZYKÓW. W procesie stanowienia prawa wszystkie języki EDP należy traktować równo.
15. ONZ. EDP nie powinna mieć własnej armii. Utrzymywanie i zaprowadzanie pokoju powinno się odbywać z mandatu ONZ oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie. Państwa członkowskie powinny same podejmować decyzje co do zapewnienia wspólnej obrony przez NATO, działania niezależne albo zachowanie neutralności.

Opracowanie przygotowali następujący członkowie Konwentu:

Abitbol, William - (zastępca członka) Parlament Europejski
Bonde, Jens-Peter - (członek) Parlament Europejski
Dalgaard, Per - (zastępca członka) Dania - parlament
Gormley, John - (zastępca członka) Irlandia - parlament
Heathcoat-Amory, David - (członek) – Zjednoczone Królestwo - parlament
Seppanen, Esko - (zastępca członka) Parlament Europejski
Skaarup, Peter - (członek) Dania - parlament
Zahradil, Jan - (członek) Czechy - parlament
